

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **Bc. P. F.**, zast. JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem, se sídlem Pardubice, Sladkovského 601, proti žalovanému: **Policie České republiky, Policejní prezidium**, se sídlem Praha 7, Strojnická 27, o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 21.9.2010, č.j. PPR-15901-5/ČJ-2010-99KP

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 21.9.2010, č.j. PPR-15901-5/ČJ-2010-99KP a oznámení o zastavení řízení Policie České republiky, Krajského ředitelství Královéhradeckého kraje ze dne 27.4.2010, č.j. KRPH-12107-1/ČJ-2010-0500KR se z r u š u j í a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 14.312,-Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Stanislava Kadečky, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí policejního prezidenta, jímž policejní prezident změnil rozhodnutí ředitele Policie České republiky Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje ve věcech služebního poměru ze dne 27.4.2010 č.j. KRPH-12107-1/ČJ-2010-05500KR, kterým bylo podle § 179 zákona č. 361/2003 Sb. vydáno oznámení o zastavení řízení zahájeného na základě žádosti žalobce o obnovu řízení a to tak, že

1) výrok rozhodnutí zní:

„Podle ustanovení § 181 za použití § 192 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon“) zamítám žádost o obnovu řízení, kterou podal bývalý major Bc. P. F., nar. X, OEČ 232072, naposledy zařazen na funkci zástupce ředitele Okresního ředitelství Rychnov nad Kněžnou Policie České republiky, trvale bytem P. 1374, K. n. O., zastoupen na základě plné moci JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem, AK 500 02 Hradec Králové, Fráni Šrámka 1139, neboť nebyly splněny zákonné podmínky pro povolení obnovy řízení ve smyslu § 192 zákona.“

2)odůvodnění rozhodnutí se doplňuje o:

„Poučení o odvolání:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání u ředitele Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje do 15 dnů ode dne jeho doručení. Podání odvolání nemá odkladný účinek.“,

a v ostatním napadené rozhodnutí potvrzuji.

V odůvodnění policejní prezident mimo jiné uvedl, že se podrobně zabýval nejenom námitkami žalobce, ale i celou spisovou dokumentací odvolacího řízení a napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, přezkoumal v rozsahu, jaký byl uveden v odvolání. Zákonost pak přezkoumal v celém rozsahu. Policejní prezident konstatoval, že napadené rozhodnutí vydal příslušný služební funkcionář a že je řádně odůvodněným a tedy i přezkoumatelným. Ze spisového materiálu vyplývá, že dne 26.3.2010 byla řediteli Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje doručena žádost žalobce o obnovu řízení ve věci propuštění žalobce ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky dle ust. § 106 odst. 1 písm. d) a ust. § 108 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb. odůvodněná tím, že skutkové závěry učiněné služebními funkcionáři v napadených rozhodnutích (rozhodnutí ředitele Policie České republiky okresního ředitelství Rychnov nad Kněžnou ze dne 6.10.2006 č.j. ORRK-522/2006 a rozhodnutí ředitele Policie České republiky správy Východočeského kraje č. 1678 ze dne 18.12.2006) se opírají o důkazy získané nezákonným způsobem, tudíž důkazy procesně nepoužitelné. Ředitel Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje žádost posoudil a vyhodnotil ji jako bezpředmětnou a dne 27.4.2010 vydal oznámení o zastavení řízení (§179 zákona č. 361/2003 Sb.). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Dále policejní prezident konstatoval námitky žalobce uvedené v jeho odvolání i obsah odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí.

Policejní prezident přisvědčil žalobcově námitce, že mělo být nejprve rozhodnuto o povolení či zamítnutí obnovy řízení a toto rozhodnutí mělo mít zákonem aprobovanou formu, nikoliv rovnou rozhodnuto o zastavení řízení. Nicméně nedostatek předepsané formy podle policejního prezidenta nezpůsobuje sám o sobě zmatečnost, nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost rozhodnutí (oznámení) a netrpí nedostatkem důvodů. V této souvislosti odvolací orgán připomněl ustálenou judikaturu správních soudů i Ústavního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu Ads 133/2008-122, usnesení Ústavního soudu sp.zn. III. ÚS 16/96 nebo usnesení sp.zn. IV. ÚS 233/02).

Policejní prezident nepřisvědčil žalobcovu tvrzení, že služební orgán pomíjí zcela zásadní okolnost, že poté, co Ústavní soud vydal služebním orgánem citované usnesení (IV. ÚS 1248/08 ze dne 15.7.2009), rozhodl ústavním nálezem sp.zn. II. ÚS 2806/08 ze dne 27.1.2010 k ústavní stížnosti Ing. J. L. o nezákonnosti pořízení odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu ve veřejné místnosti, na nichž bylo založeno rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru. a za dané situace nelze argumentovat rozhodnutími správních a soudních orgánů, jež se zakládají na důkazních prostředcích opatřených v rozporu se zákonem. Rovněž policejní prezident nepřisvědčil žalobcově námitce, že napadené rozhodnutí trpí věcnou nesprávností, když žádost žalobce obsahovala nové skutečnosti, jež plně odůvodňovaly odlišné řešení předmětné otázky, a správní orgán měl žádosti vyhovět.

Podle policejního prezidenta však žádost neobsahovala novou skutečnost, která by opravňovala povolení obnovy řízení tak, jak to má na mysli ust. § 192 zákona č. 361/2003 Sb., neboť zákonnost pořízení odposlechů mohl žalobce uplatnit již v odvolání proti rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, či následně podané žalobě nebo kasační stížnosti, což neučinil.

Při posuzování závěru učiněného služebním funkcionářem odvolací orgán přezkoumal veškerý spisový materiál a se závěrem učiněným služebním funkcionářem se ztotožnil. Konstatoval, že nevyšla najevo žádná nová skutečnost, která existovala v době původního řízení a kterou nemohl účastník, jemuž je ku prospěchu, bez svého zavinění v tomto řízení uplatnit a mohla odůvodňovat jiné řešení věci. Odvolací orgán se současně zabýval možností, zda se meritorní rozhodnutí neopírá o důkaz, o němž se zjistilo, že je nepravdivý. Nepravdivost provedených důkazů nebyla nikým namítána nebo prokázána a v žádném rozhodnutí konstatována. Ani tento důvod pro povolení obnovy řízení podle odvolacího orgánu neexistuje. Vydání rozhodnutí nezáviselo ani na posouzení předběžné otázky, kterou by příslušný orgán rozhodl jinak.

V projednávaném případě pak odvolací orgán zjistil důvody, pro které bylo nutno rozhodnutí změnit.

Žalobce v podané žalobě namítá, že napadené správní (služební) rozhodnutí trpí nezákonností a nepřezkoumatelností spočívající v nesrozumitelnosti.

Podle žalobce je nesrozumitelná výroková část, nemající navíc oporu v odůvodnění, kdy není zřejmé, v čem konkrétně se vlastně rozhodnutí orgánu prvního stupně mění a v čem potvrzuje.

Nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí spatřuje žalobce i ve výroku č. 2), jímž se odůvodnění rozhodnutí zcela formalisticky mění tak, že se doplňuje o poučení o odvolání.

Podle žalobce napadené rozhodnutí trpí i zásadní obsahovou nezákonností a věcnou nesprávností, když žádost žalobce o obnovu řízení obsahovala skutečnosti, jež plně odůvodňovaly odlišné řešení předmětné otázky, a tedy měl podle žalobce odvolací orgán rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve smyslu ust. § 90 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. zrušit a věc vrátit k novému projednání a rozhodnutí, či měl případně sám ve smyslu ust. § 90 odst. 1 písm. c) příslušné rozhodnutí změnit a obnovu řízení nařídit.

Dle tvrzení žalobce byl závěr o skutkovém stavu v řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky správními orgány nepochybně a výlučně založen na záznamech telekomunikačního provozu a prostorového odposlechu kanceláře Ing. J. L., coby vedoucího odboru dopravy a silničního hospodářství Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou. Podle žalobce správní orgány v řízení o žádosti o obnovu řízení při své argumentaci zcela mylně interpretují zásadní okolnost, na níž žalobce ve své žádosti o obnovu řízení upozornil. Jedná se o skutečnost, že poté, co Ústavní soud vydal správním (služebním) orgánem citované usnesení, rozhodl ústavním nálezem sp.zn. II. ÚS 2806/08 ze dne 27.1.2010 ke stížnosti Ing. J. L. o nezákonnosti pořízení odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu ve veřejné místnosti. Předmětné prostorové odposlechy přitom vedly k opatření zásadně jediných důkazů, na nichž správní (služební) orgán založil své rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky. Žalobce také upozornil na skutečnost, že v mezidobí bylo rozhodnuto i o jím podané ústavní stížnosti, přičemž Ústavní soud svým nálezem sp.zn. IV. ÚS 1235/09 ze dne 14.7.2010 shodně jako v případě Ing. J. L. výslovně označil předmětné důkazy za nezákonné.

Žalobce má za to, že za dané situace nelze v dané věci argumentovat, jak to činí žalovaný, rozhodnutími správních a soudních orgánů, jež se zakládají výhradně na důkazních prostředcích opatřených v rozporu se zákonem. Rovněž se domnívá, že za daného stavu, kdy

byla Ústavním soudem (opakovaně) konstatována nezákonnost zjištěných důkazů, nelze přisvědčit názoru žalovaného, že tato skutečnost nemá nejmenší vliv na správní rozhodnutí.

Jako zcela nepravdivé a zavádějící se pak žalobci jeví tvrzení žalovaného, že měl služební orgán v řízení o propuštění žalobce k dispozici i další důkazní prostředky, nejen odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu, např. přestupkový spis Městského úřadu v Rychnově nad Kněžnou.

Žalobce tvrdí, že nezákonnost získání důkazů sloužících jako podklad ke zjištění skutkového stavu ve věci rozhodnutí o jeho propuštění ze služebního poměru vyšla najevo až po rozhodnutí ve věci, přičemž se jedná o skutečnosti nové. Žalobce zastává názor, že se předmětná správní (služební) rozhodnutí zakládají na nepravdivých důkazech, neboť důkaz získaný v rozporu se zákonem není možno považovat za důkaz pravdivý.

Ve vyjádření k žalobě policejní prezident mimo jiné uvedl, že žalobce v řízení neprokázal novou skutečnost, která existovala v době původního řízení a kterou nemohl bez svého zavinění v tomto řízení uplatnit. Novou skutečností podle policejního prezidenta je skutečnost v původním řízení neznámá, která však již v době vydání existovala a teprve později vyšla najevo. Nezákonnost pořízení odposlechů vyplývající z namítaných nálezů Ústavního soudu takovou skutečností není, neboť ji žalobce mohl uplatnit již v odvolání proti rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, popř. v následné kasační stížnosti, což neučinil. Právní názor vyslovený v nálezu Ústavního soudu není takovou okolností odůvodňující povolení obnovy řízení. Stejně tak podle policejního prezidenta nebyla zjištěna a nebyla v odvolání ani namítána nepravdivost provedených důkazů, a proto ani povolení obnovy řízení podle § 192 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2003 Sb. tedy nebylo možné. Navrhl žalobu zamítnout.

V rámci ústního jednání konaného dne 1.7.2014 účastníci setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.

V předloženém správním spise se nachází rozhodnutí ředitele Policie České republiky okresního ředitelství Rychnov nad Kněžnou ve věcech služebního poměru ze dne 6.10.2006 číslo: ORRK-522/2006; rozhodnutí ředitele Policie České republiky správy Východočeského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 18.12.2006 číslo: 1678; žádost žalobce o obnovu řízení ze dne 23.3.2010 ve věci jeho propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky dle ust. § 106 odst. 1 písm. d) a ust. § 108 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb.; oznámení o zastavení řízení vydané ředitelem Policie České republiky, Krajského ředitelství Královéhradeckého kraje ze dne 27.4.2010; odvolání žalobce ze dne 17.5.2010 vč. odůvodnění odvolání ze dne 7.6.2010; žalobou napadené rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 21.9.2010 č.j.: PPR-15901-5/ČJ-2010-99KP.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V dané věci podal žalobce žádost o obnovu řízení ve věci jeho propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky dle ust. § 106 odst. 1 písm. d) a ust. § 108 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb. Služební orgán prvního stupně jeho žádost vyhodnotil

jako bezpředmětnou a řízení podle ust. § 179 zákona č. 361/2003 Sb. zastavil. Proti tomuto postupu podal žalobce odvolání, na základě kterého policejní prezident prvostupňové rozhodnutí změnil v žalobou napadeném rozhodnutí tak, jak výše uvedeno.

K námitkám žalobce uvedeným v jeho žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 21.9.2010 č.j.: PPR-15901-5/ČJ-2010-99KP soud konstatuje, že v první řadě se neztotožnil s názorem žalobce o tom, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné z důvodu jeho nesrozumitelnosti, kterou žalobce dovozoval z toho, jakým způsobem odvolací orgán změnil rozhodnutí služebního funkcionáře prvního stupně.

Soud tedy po posouzení věci dospěl k závěru, že v projednávané věci odvolací orgán postupoval v podstatě jediným možným způsobem, jaký mu zákon dovozoval a byl nucen respektovat ty hranice své pravomoci, které mu ust. § 190 zákona č. 361/2003 Sb. pro odvolací řízení dává. Jenom pro srovnání lze uvést, že obecné předpisy o správním řízení svěřují odvolacím orgánům pravomoc buď odvolání zamítnout, nebo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změnit, nebo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit a věc vrátit první instanci k novému projednání (§ 90 zákona č. 500/2004 Sb.). Takovou pravomoc, ale podle ust. § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb. služební funkcionář, který rozhoduje jako odvolací orgán, nemá. V jeho pravomoci je rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změnit nebo zrušit a řízení zastavit nebo odvolání zamítnout a rozhodnutí potvrdit.

Podle citovaného ustanovení (§ 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb.) odvolací orgán je povinen rozhodnout o odvolání bez zbytečného odkladu, nejpozději do 90 dnů ode dne jeho podání. Jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změnit nebo zrušit a řízení zastavit; jinak odvolání zamítnout a rozhodnutí potvrdit.

V projednávané věci nebylo možné, aby odvolací orgán prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil služebnímu funkcionáři, který rozhodoval v prvním stupni k novému projednání. Přitom v dané věci by takový postup, pokud by ho zákon tedy umožňoval, byl víc než namístě, protože předmětné prvostupňové rozhodnutí trpí téměř všemi myslitelnými vadami a v podstatě jeho zrušení a vrácení věci služebnímu funkcionáři prvního stupně by bylo nejlepším možným řešením, pokud by zákon takové řešení umožňoval. Ze služebního zákona (zákon č. 361/2003 Sb.) je tedy zřejmé, že pokud účastník řízení podá návrh, nebo tedy přesněji řečeno žádost o obnovu řízení, tak se o tom návrhu o obnovu řízení musí rozhodnout. Způsob, jakým byla žádost žalobce o obnovu řízení vyřízena dne 27.4.2010 Policií České republiky, Krajským ředitelstvím Královehradeckého kraje, tedy za rozhodnutí lze považovat jen obtížně, protože byť je z něj sice zřejmé, jakým způsobem s předmětnou žádostí bylo naloženo, tedy že jí nebylo vyhověno, tak po obsahové, ale i formální stránce, předmětný úkon nárokům na rozhodnutí nevyhovuje ani v nejmenším. Není v něm vyjádřen výrok, v podstatě celý text by se dal označit za jakési kvazi odůvodnění a zcela v něm chybí poučení o oprávněném prostředku. Jestliže proti takovému úkonu, který, jak v tomto tedy soud se žalovaným souhlasí, co do své materiální podstaty bylo nutno považovat za rozhodnutí, protože se o právech a povinnostech žalobce rozhodlo, tak jestliže proti tomu tedy bylo podáno odvolání, odvolací orgán se s ním musel nějak vypořádat v mezích svých pravomocí a jelikož nebylo možné prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit služebnímu funkcionáři prvního stupně k novému projednání a novému rozhodnutí, musel odvolací orgán toto rozhodnutí změnit. Tímto postupem se jej pak snažil nějak opravit, dát mu tedy formální i materiální podobu rozhodnutí, které by vyhovovalo základním požadavkům. Takže to, jak se odvolací orgán s odvoláním žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí po té formální stránce

vypořádal, soud považuje za správné. Odvolacímu orgánu nezbylo než rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Krajského ředitelství Královéhradeckého kraje změnit a z tohoto rozhodnutí, tedy z tohoto žalobou napadeného rozhodnutí je podle názoru soudu zřejmé, v jakém rozsahu bylo prvostupňové rozhodnutí změněno.

Rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Krajského ředitelství Královéhradeckého kraje pak bylo změněno takřka úplně ve všem. Byl mu dodán výrok, bylo do něj doplněno poučení o opravném prostředku a v podstatné míře bylo samozřejmě i změněno odůvodnění s tím, že potvrzeno bylo v té části, kdy odvolací orgán shodně se služebním funkcionářem prvního stupně se shodl na tom, že nevyšla najevo žádná nová skutečnost, která existovala v době původního řízení a kterou nemohl žalobce, jemuž je ku prospěchu, bez svého zavinění v tomto řízení uplatnit a která by odůvodňovala jiné řešení věci.

Takže námitku žalobce vůči nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného pro nesrozumitelnost soud neakceptoval, nicméně akceptoval ostatní námitky, zejména tu, kterou žalobce brojil proti závěru správních orgánů, že ve věci nejsou dány důvody pro povolení obnovy řízení.

Žalobce se domáhal toho, že v předmětné věci vyšla najevo nová skutečnost, která existovala v době původního řízení a kterou nemohl žalobce jako účastník, jemuž je ku prospěchu, bez svého zavinění v tomto řízení uplatnit, přičemž tvrdil, že touto novou skutečností jsou závěry Ústavního soudu vyjádřené v nálezu sp. zn. II. ÚS 2806/08 ze dne 27.1.2010. Městský soud v Praze po zvážení této věci má za to, že závěry Ústavního soudu vyjádřené v tomto nálezu, takovou skutečností, která by odůvodňovala povolení obnovy řízení, jsou. Jedná se tedy o skutečnost, která vyšla nově najevo, poté co bylo původní řízení pravomocně ukončeno, tedy řízení, v němž byl žalobce propuštěn ze služebního poměru, a je ovšem skutečností, která není jaksi nově nastalá, ale předmětným nálesem Ústavního soudu byla vlastně jaksi zpětně konstatovaná. Bylo tedy uvedeno, že v době, kdy o propuštění žalobce bylo rozhodováno, tato skutečnost už existovala a tou skutečností jsou tedy vážné a velmi podstatné pochybnosti o zákonnosti, ústavnosti a legitimitě těch odposlechů, které jsou ne-li jediným tak jaksi zcela dominantním důkazem nebo důkazním prostředkem, na jehož základě byl žalobce propuštěn ze služebního poměru. Z toho, co uvedl Ústavní soud je zřejmé, byť nakonec ve svých závěrech to nevyjádřil až zcela výslovně, že měl velmi vážné pochybnosti o tom, zda-li provedené odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu, byly provedeny v souladu se zákonem. Ústavní soud vlastně soudům obecným, které rozhodovaly v trestní věci Ing. J. L., vytkl skutečnost, že nejenom odmítly důkazní návrhy stěžovatele (Ing. J. L.), směřující k objasnění zákonnosti pořízení záznamů odposlechů jeho kanceláře, ale výslovně konstatoval, že závěr o zákonnosti jejich pořízení učinily v rozporu s podklady obsaženými ve spise, navíc s výkladem § 158d tr. řádu rozporným s ústavním pořádkem. To podle názoru zdejšího soudu nelze vykládat jinak než jako výslovné konstatování, že předmětné odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu nebyly provedeny v souladu se zákonem. V podstatě obdobná vyjádření lze nalézt i v odstavcích 26. a 27. tohoto nálezu, kde Ústavní soud uvedl, že tedy nebyly splněny předpoklady pro to, aby odposlech a záznam telekomunikačního provozu byl proveden. Mimo jiné zde konstatuje, že: „V žádném případě však v nařízení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu nejsou uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž by vyplývalo, že takto podezřelým je právě stěžovatel. Vůbec nelze uvažovat, že by o tomto podezření mohlo vypovídat označení stěžovatele jako uživatele účastnické telefonní stanice, která má být odposlouchávána. Vychází-li tedy odvolací soud z předpokladu, že i kdyby nebylo nijak potvrzováno podezření z páčání předmětné trestné činnosti stěžovatelem, mohly být dány konkrétní skutečnosti pro podezření o jeho zapojení do

této činnosti, pak pro závěr o existenci takových konkrétních skutečností neměl odvolací soud vůbec žádný podklad. Ani z povolení prostorového odposlechu a záznamu, ani z nařízení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu totiž nic takového nelze zjistit.“

Pro úplnost je třeba ještě poukázat na skutečnost, že v podstatě ke stejným závěrům dospěl Ústavní soud v nálezu sp. zn. IV. ÚS 1235/09 ze dne 14.7.2010, v němž rozhodl o ústavní stížnosti přímo žalobce, v němž rovněž všechna rozhodnutí obecních soudů vydaná v rámci trestního stíhání žalobce zrušil a v podstatě se stejnou argumentací, kterou použil v nálezu, kterým argumentoval žalobce ve svojí žádosti o obnovu, konstatoval, že jsou tedy značné pochybnosti o legitimitě nařízených a provedených odposlechů a že tedy za stavu, kdy odsuzující rozsudky vůči primárnímu pachateli byly zrušeny, pak je i na místě zrušit rozsudky vůči žalobci, který v té věci měl figurovat jako návodce s tím tedy, že pokud by k tomuto zrušení nedošlo, byla by vytvořena kontradikce nastolující totální nejistotu, zda v právní věci žalobce bylo soudy rozhodnuto po právu, ústavně bez vad, či nikoliv.

Městský soud v Praze má za to, že za tohoto stavu věci je nutné stejnou pochybnost uplatnit i ve vztahu k řízení, v němž byl žalobce propuštěn ze služebního poměru a k rozhodnutí, které v něm bylo vydáno, protože, jestliže tedy byl nálezy Ústavního soudu a minimálně nálezem ze dne 27.1.2010, kterým žalobce argumentoval, zpochybněn veškerý důkazní podklad pro rozhodnutí, na jehož základě byl žalobce propuštěn, pak bylo namísto se touto věcí tedy zabývat, přezkoumat ji v obnoveném řízení a zjistit, zda tedy ty důvody pro žalobcovo propuštění existují či nikoliv. Soud na tomto místě považuje ještě za potřebné sdělit, že při povolování obnovy řízení správní orgán nezkontroluje, zda v obnoveném řízení skutečně dojde k vydání nového rozhodnutí, případně nového rozhodnutí odlišného od toho původního apod., při rozhodování o žádosti o obnovu řízení správní orgán zkoumá jenom to, zda existuje taková nová skutečnost, která by mohla konečný výsledek nějak ovlivnit nebo nikoliv. Zda k tomu skutečně dojde po přezkoumání nové skutečnosti, to v danou chvíli ještě nehodnotí, tzn. tedy, že pro povolení obnovy řízení v podstatě postačí pouhé podezření, že by ke změně původně vydaného rozhodnutí dojít mohlo, pouhá možnost, že by skutečnost, již žadatel o obnovu argumentuje, k takovému výsledku případně vést mohla.

Za tohoto stavu věci tedy soud dospěl k závěru, že skutečnosti, které žalobce uplatnil ve své žádosti o obnovu řízení, tedy zejména ty právní závěry Ústavního soudu vyjádřené v nálezu sp. zn. II. ÚS 2806/08 byly skutečností, která ve smyslu § 192 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb. byla důvodem pro povolení obnovy řízení a že tedy tato obnova za tohoto stavu věci povolena být měla.

Vzhledem k tomuto závěru tedy soud postupoval podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. a zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost. Současně pak vzhledem ke shora konstatovaným skutečnostem zrušil i rozhodnutí vydané služebním funkcionářem v prvním stupni a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč a náklady zastoupení žalobce advokátem ve výši 8.200,- Kč, což tvoří 2 úkony právní služby po 2.100,- dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., 1 úkon právní služby po 3.100,- Kč dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a 3 režijní paušály po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. a částka 1.722,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a

z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Dále náklady tvoří cestovní výdaje a náhrada za promeškaný čas v celkové výši 2.390,- Kč (vyúčtování na č.l. 51-52 soudního spisu). Náklady řízení tedy činí celkem 14.312,- Kč, jak je ve výroku rozsudku uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. července 2014

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová